Дата прийняття:	04/04/2019
Дата набуття статусу остаточного:	04/07/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KUNERT v. POLAND *(Application no. 8981/14)*
Зміст:	Справа стосувалась умов перебування заявника під вартою та відмови йому у доступі до суду. Заявник був ув'язненим у слідчому центрі Вроцлава в різні періоди між 1991 та 2014 роками, включаючи період з червня 2009 по жовтень 2010 року. Його було звільнено з-під варти 8 липня 2017 року. Під час ув'язнення в період між 29 липня та 26 серпня 2009 року,

	заявник стверджував, що камера, в якій він перебував, була переповнена, а площа приміщення на одну особу становила менше встановленого польським законодавством нормативу у розмірі 3 м^2 на особу. У квітні 2011 року заявник ініціював судове провадження проти Державного Казначейства щодо порушення його особистих прав та вимагав сплати компенсації у зв'язку з його ув'язненням у переповненій камері. У ході судового розгляду заявник подав клопотання про надання йому правової допомоги, однак суд указав, що всі клопотання мають подаватися у двох екземплярах, та відхилив його. Ця відмова оскаржена не була. У жовтні 2012 року суд першої інстанції відхилив позов. Суд установив, що дійсно мало місце перебування заявника в переповненій камері під час ув'язнення протягом одного місяця, проте заявник не надав підтвердження незаконності таких дій щодо нього. 10 жовтня 2012 року заявник звернувся із заявою до апеляційного суду, надавши одну її копію. В грудні 2012 року заявник знову звернувся до суду із заявою з поновленням строку на апеляційне оскарження, додавши також дві копії листа під назвою «апеляція». Суд відхилив клопотання заявника щодо поновлення строку на апеляційне оскарження та вказав, що той вже подав апеляцію 10 жовтня 2012 року, і наголосив на необхідності дотриматися формальних вимог щодо подачі двох копій скарги впродовж семи днів. В подальшому заявник звернувся до суду з листом, у якому вказав, що він не в змозі виконати вказівку суду щодо подачі копії, оскільки у нього немає тексту написаної ним скарги і, відповідно, він не може зробити копію або переписати її, оскільки не пам'ятає точного формулювання. Зазначив, що йому не було відомо про необхідність подачі апеляційної скарги у двох примірниках. У березні 2013 року суд відхилив його апеляцію з причини невиконання вимог щодо подання другої копії. Суд звернув увагу на те, що заявник як особа, яка ініціювала судове провадження та була позбавлена волі, міг обґрунтовано очікувати, що він має зберігати копії усіх листів, які він надсилав до суду, зважаючи на те, що він був повідомлений про необхідність подачі двох копій своїх скарг. Посилаючись на положення пункту 1 статті 6 Конвенції, заявник стверджував, що суд, відхиливши апеляційну скаргу з формальних вимог, позбавив його права на доступ до суду.

Констатоване порушення (стаття):	Відсутність порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Скарга щодо порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) відхилена у зв'язку із невикористанням внутрішніх засобів правового захисту.